

Familiegeheimen:

De moestuin van mijn grootvader

De grote liefde van mijn grootvader is zijn moestuin.

Aan de ene kant van het paadje alles prachtig strak in rij. De sla, radijs, wortel, ui, aardappelen, stokbonen en aardbei groeien in felgroene kleuren in de zon. Aan de andere kant staan kleine bordjes, vastgetimmerd aan ronde paaltjes met rode verf geschilderde namen: Roos, Margriet, Iris en Marjolein.

'Hé Berend!'

Mijn grootvader schrikt op. Hij laat de kwast in de pot rode verf vallen.

Bij het tuinhekje staat de buurman van een paar tuintjes verderop.

Mijn grootvader pakt de thermoskan die naast de verfpot staat en houdt hem op z'n kop. 'Ha Gerrit, sorry man, de thee .....leeg!'

'Geeft niks. Ik moet alleen even weten of je nog koeienmest nodig hebt.' De buurman staat wijdbeens, een oude verkleurde overall, zwarte klompen, met zijn grote handen gebald in z'n zij.

Een groot rond hoofd en een te kleine pet op zijn kop.

'Dit jaar geen koeienmest voor mij', mijn grootvader zet de thermoskan terug naast de verfpot. 'Al vanaf IJsheiligen ben ik bezig met brandnetelgier.'

'Prima man. Tuurlijk! Brandnetelgier! Jij doet alles ook op je eigen manier.'

De buurman trekt een plankje recht van het oude tuinhekje. 'Zeg, waar is dat nieuwe vrouwtje die naast jou de tuin heeft gekregen?'

'Geen idee.' Mijn grootvader hijst z'n wijde broek een stukje op en veegt zijn ene hand langs zijn vest. Hij loopt naar het tuinhekje. 'Opeens verdwenen.'

De buurman grijnst: 'Vreemd hoor. Al die stadsmensen die hier zijn geweest hebben ook geen groene vingers. Die snappen er niks van.' De buurman trekt z'n pet wat naar achter. 'Nou, ik moet weer verder.' Hij loopt het tegelpad op.

Mijn grootvader kijkt hem na en schudt zijn hoofd heen en weer.

Vorige maand kwam een nieuw vrouwtje op de tuin naast mijn grootvader. Ze kwam uit de randstad en ze had veel babbels met een vreemd accent, zei hij.

Nu is mijn grootvader een man van weinig woorden. 'Hoe minder je zegt hoe minder je verkeerd kan worden begrepen.' zegt hij altijd.

Hij volgde haar vanuit zijn ooghoeken en zag hoe ze druk was met haar telefoon.

Kunstmest en bestrijdingsmiddel zijn een vloek voor mijn grootvader. En net die middelen gebruikte het nieuwe vrouwtje om haar tuintje op orde te krijgen. Ze spoot en sproeide er flink op los en had voortdurend haar telefoon op zichzelf gericht en praatte er tegen.

In haar rood, oranje bloemetjesjurk met rubber laarzen had ze opeens midden in zijn tuin gestaan.

'Ik ben Lies', had ze gezegd. 'Maar op m'n vlog heet ik Vlijtige Lies.'

'Vlog??', had mijn grootvader gereageerd.

'Ik ben vlogger! Vlogs? Voor insta? Influencer? Jij bent toch Berend?'

'Ja, ja Berend....' had mijn grootvader gesmompeld.

Ze had mijn grootvader over zijn wollen vest gestreken en hem aangekeken met haar diep groen, blauwe ogen. 'Stoer vest! Ben jij van deze wereld Beer? Zonder op een antwoord te wachten was ze door gegaan. 'Ik heb 120 duizend volgers die neem ik allemaal mee op avontuur in deze moestuin.'

Mijn grootvader had geschrokken om zich heen gekeken.

En de bloemetjesjurk was in lachen uitgebarsten. 'Nee dommie, niet hier, op insta! Lachen met jou Beer!' Ze had mijn grootvader een arm gegeven. 'Je hebt een echte influencer naast je. Zullen je kleinkinderen tof vinden Beer! Ze zullen zeggen: Wat opa? Hebt u een influencer naast u op de tuin? Hoe heet ze? [@vlijtige](#) Lies? Waauw!'

Mijn grootvader had zich los gerukt, haar strak aangekeken en zacht gefluisterd 'Ik heb geen eigen

kinderen.'

De bloemetjesjurk had lachend gezegd: 'Now we can shake hands Beer! Ik ook niet! Fijn om iemand te ontmoeten die iets verder denkt dan z'n eierstokken en ook denkt aan de planeet. Fijn dat je die bewuste keuze durfde te maken!'

Mijn grootvader had z'n hand over zijn kale hoofd gestreken en was haar strak blijven aankijken. 'Ik wilde wel kinderen. Maar dat is nooit gelukt.'

'Wilde je vrouw niet?'

'Heel graag zelfs. Het lukte gewoon niet. We hebben twee pleegkinderen.'

'Woohh Beer, nog mooier. Je bent een wereldverbeteraar. En je vrouw, die wil ik ontmoeten. Komt ze vaak op de tuin?'

'Mijn vrouw is dood.'

'Och Beer, wat genant.'

Mijn grootvader had zich omgedraaid, zijn schep gepakt en een stukje verderop aan de andere kant van het pad was hij gaan graven.

De bloemetjesjurk was met haar telefoon zichzelf gaan filmen: 'Zo liesjes, net fukking uit de bocht gevlogen bij Beer. Heel ongevoelig van me, ik sta in de tuin van zijn overleden vrouw. Beer vertelde me net heel mooi wat hij voor haar voelt en hoe hij haar nog iedere dag mist...shit man...nee ik ben ok, maak je geen zorgen. Jullie weten hoe hoog sensitief ik ben met dit soort situaties. Love voor jullie, love vanuit de groene moestuin van Beer.'

En dit is een paar weken zo doorgegaan. Elke keer stond ze zomaar ineens in zijn tuin. Praten, vragen stellen en vloggen tegelijk.

Mijn grootvader loopt van het tuinhekje terug naar zijn kwast en pot met rode verf en maakt de laatste letters af op het bordje. Hij pakt een rond paaltje, slaat het aan de andere kant van het paadje in de grond naast de andere heuveltjes met bordjes en timmert het bordje er tegen aan.

Hij loopt terug, drukt de verfpot dicht, stopt de kwast in een jampotje met terpetine, pakt de thermoskan, doet de kan in z'n leren tas en loopt het tuinhekje uit.

Op het bordje druipt de rode verf wat uit. Er staat in mooie letters 'Vlijtig Liesje.'

.....